

la tribuna

No convé l'adhesió a l'FMI a les fosques

La ciutadania i els agents econòmics i socials tenen el dret de rebre tota la informació

JAUME BARTUMEU CASSANY

President de Progressistes - SDP

Llegim a la pàg. 3 de l'edició del 10 de gener del Diari que el Govern ha demanat l'entrada al Fons Monetari Internacional i que el ministre de Finances "indica que el Govern desconeix quina quota haurà de pagar Andorra".

La falta d'informació o el desconeixement tenen conseqüències importants en la presa de decisions, i tenen més impacte quan parlem de qüestions bancàries i financeres que comprometen despeses de desenes de milions d'euros.

Quan no tenim la capacitat per prendre decisions, principalment per falta de coneixements, les persones deleguem les decisions o ens deixem influir en més o menys grau per tercers dels nostre entorn. Si es trasllada aquest capteniment de l'àmbit privat a l'esfera pública, i més en l'àmbit financer, ens hem de començar a preocupar.

I ens hem de preocupar més encara si ens adonem que, al capdavant, el Govern no podia desconèixer la importància de la quota que hauria de pagar Andorra per ingressar a l'FMI.

Vegem-ho:

1. En un informe sobre l'adhesió d'Andorra a l'FMI el ministeri d'Afers Exteriors d'Andorra estimava, el novembre del 2002, la quota en 48 milions d'euros.

2. En un altre informe, presentat pel professor d'Economia francès Jean-Claude Berthélemy el 21 de maig del 2004 al ministeri d'Afers Exteriors d'Andorra, es deia el següent:

"Segons el responsable de l'FMI en la divisió que seria encarregada de calcular la quota andorrana, és prudent de preveure una forquilla compresa entre 2 i 3 vegades la quota-part de San Marino."

En aquells moments, maig del 2004, l'eventual quota andorra-

na s'havia d'acostar a un mínim de 41 milions d'euros (2 vegades la de la República de San Marino) ja que San Marino tenia la quota fixada, aleshores, en uns 20,5 milions d'euros (pàg. 13 i 14 de l'informe).

3. La Secretaria d'Estat encarregada de Relacions Econòmiques Internacionals, el 16 d'abril del 2017 fa un "Informe FMI 2017" que recorda que la quota a pagar per Andorra serà 2,5 cops més que la quota de San Marino. Partint de la quota sanmarinesa, la quota prevista era, ara fa 2 anys i escaig, de 167 milions USD. No ho dic jo, ho diu l'informe del ministeri de Finances que, manifestament, el ministre Jover ni s'ha llegit.

4. El 13 de febrer del 2018 hi ha una reunió del ministre de Finances, Jordi Cinca, i la secretària d'Estat d'Afers Financers Internacionals, Clàudia Cornella, a la seu del Fons Monetari Internacional a Washington. La lectura de les nou pàgines de l'acta de la reunió no contradiu en res, pel que fa a la quota, el que deia l'Informe 2017 de la secretària d'Estat.

5. En l'informe presentat al

ministeri de Finances d'Andorra el juny del 2018, David Vegara (pàg. 39) recorda que San Marino se situa en una quota real (any 2018) de 59 milions d'euros i fa una projecció que conclou afirmant que l'eventual quota andorrana "equivaldria" a uns 65 milions d'euros. No parla de la multiplicació de la quota sanmarinesa, que està reiteradament contrastada, la qual cosa permet obrir un interrogant quant a la "neutralitat" de l'informe.

Sigui com sigui, no podem pas compartir la manca de transparència amb la qual el ministre de Finances planteja ara, gener del 2020, la petició d'adhesió a l'FMI. El dijous 9 de gener el ministre Jover desconeixia quina quota s'havia de pagar. El dimecres 15 de gener, pretenent desmentir-me, ja li fan dir que se situa entre 50 i 70 milions. Veurem de què s'haurà assabentat la setmana vinent.

La ciutadania i els agents econòmics i socials tenen el dret de rebre tota la informació pel que fa als avantatges, els inconvenients i també els costos de l'adhesió.

Tanmateix, no volem pas focalitzar el debat en els costos. Convindria parlar, abans, de per què ens hauríem d'adherir a l'FMI i, després, avaluar si ens ho podem permetre.

Com també convindria analitzar per què Mònaco i Liechtenstein –un país que disposa d'un acord amb la Unió Europea que per a nosaltres el voldríem– no s'han pas adherit a l'FMI.

I també cal esvaïr el miratge que va presentar el ministre de Finances, el dia 9 de gener, que una adhesió a l'FMI obriria un paraigua protector davant d'una hipotètica crisi d'una entitat financera andorrana.

El professor Jean-Paul Pollin, en les Notes que va trametre al Consell General l'any 2019, discrepa de l'Informe Vegara i parla clar:

a) L'adhesió a l'FMI no resol-dria el problema clau del sistema financer andorrà: l'absència d'un prestador de darrera instància, és a dir, d'un banc central que tapi el forat si hi ha manca de liquiditat d'una entitat financera.

b) L'FMI no intervé pas per ajudar directament un sector en crisi i encara menys una institució bancària en dificultat.

Andorra s'endeutaria, doncs, a l'FMI, per suportar les conseqüències d'una eventual crisi financera. I seria el Govern qui, arbitràriament, taparia el que li convingués.

Els progressistes no hi estem d'acord.

La sortida només pot ser acostar-se a l'eurozona i buscar la col·laboració amb els bancs nacionals de l'eurozona –el Banco de España i la Banque de France– que puguin facilitar préstecs en cas de manca de liquiditat.

Aquesta és la via que millor pot preservar la sobirania andorrana.